

[Christmas Møller.]

højtærede Minister vilde give Besked om, hvilke Muligheder for øget Arbejde man tænker paa fra Regeringens Side.

Men i denne Forbindelse kan jeg heller ikke undlade at komme ind paa en Betragtning, som vi ogsaa tidligere baade her i Salen og vistnok navnlig i Udvalg ofte har beskæftiget os med, det Problem, som jeg kan sige er dette: Understøttelseslovgivningens Indvirkning paa Muligheden for, at den enkelte efterspørger Arbejde, hvor dette er at finde. Vi har navnlig gennem det sidste Aars Tid, kan jeg sige, været meget stærkt inde paa Spørgsmaalet om Arbejdskraften paa Landet, idet man har sagt og den Dag i Dag hævder det Synspunkt, at det er saa at sige ikke muligt at finde fornøden Arbejdskraft ude paa Landet. At Lønkravene i Øjeblikket er stigende, er sikkert utvivlsomt, men det hævdes ogsaa, at det er meget vanskeligt, i mange Tilfælde umuligt at finde Arbejdere til Beskæftigelse f. Eks. i Landbruget. Hvis denne Betragtning er rigtig, og det tror jeg, den er, saa vil enhver kunne sige sig selv, at man ved Behandlingen af et Lovforslag som dette maa tage Hensyn hertil, fordi det ikke kan nytte, at man søger videreført og gennemført sociale Foranstaltninger, som hemmer Muligheden for at søge Beskæftigelse.

Det næste, jeg gerne vil nævne, er, at det er jo fuldkommen klart efter den Forhandling, der fandt Sted i Gaar, at Penge til dette Lovforslag faar man ikke ad den af Regeringen skitserede Vej, og ved enhver Udgiftslov melder sig naturligvis Spørgsmaalet om, hvorledes Dækning skal tilvejebringes. Der melder sig da altsaa, rent bortset fra Enkelthederne, ved dette Lovforslag store principielle Indvendinger fra mit Partis Side, og vi bebrejder Regeringen, at den med dette Lovforslag kæder Spørgsmaal sammen, som det i Virkeligheden er meningsløst af den at kæde sammen.

Dette sker ogsaa i selve Lovforslaget. Forslaget indeholder i Virkeligheden 3 Bestemmelser. Den ene i § 1 om Udvidelsen af den gældende Lovs 70 Krisekassedage til 140 for Fortsættelseshjælpen, for Fortsættelseskasserne i Almindelighed, nemlig som Tillæg, kan man sige, til Arbejdsløshedslovens § 19, Stk. 8. Den højtærede Socialminister vil indrømme mig, at det haster ikke med denne Bestemmelse, for det er jo givet, at de 70 Dage straks begynder at løbe den 1. Oktober — oven i Købet begynder de lige med det samme — for Maa-

nederne Oktober, November og December, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at hvis man paa den Maade synes, man saa at sige maa lave selve Socialreformen om paa et Omraade, hvor der ikke er nogen som helst aktuel Basis for det, mon vi saa ikke hellere skulde udsætte Socialreformens Ikrafttræden? Mon det saa ikke var meget forstandigere at udsætte den? Jeg tror, jeg kan sige til den højtærede Socialminister, at i alt Fald det næststørste Parti, det, han gennemførte Socialreformen med, vil slet ikke blive ked deraf. Ja, jeg lægger ikke saa megen Vægt paa det ærede Medlem Hr. Pinholts Mening i saa Henseende, for han stemte jo ikke for Reformen, men hvis den højtærede Socialminister ser paa det Glædessmil, der allerede breder sig blot ved Tanken om, at de Herrer kunde slippe ud af Klemmen, saa kan han se, hvorledes Stemningen er. Men hvis man skal lave Socialreformen om, saaledes at man siger, skønt det slet ikke er aktuelt, at den vel kan begynde med sine 70 Krisedage, men det skal straks laves om til 140, mon det saa alligevel ikke var rigtigere at sige: Vi er inde i en saa ekstraordinær Situation, vi ved slet ikke, hvad Socialreformen og det hele kan blive til, og i øvrigt kniber det maaske ogsaa med at faa alt klart med Hensyn til det administrative; lad os saa hellere udsætte Reformen. Men i hvert Fald maa jeg for mit Partis Vedkommende med Hensyn til § 1 om de 140 Fortsættelseskasse-Dage sige, at vi kan ikke tiltræde den Begrundelse, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav.

Med Hensyn til Forslagets § 2 er Forholdet imidlertid dette, at det omfatter en Række Arbejdere, som af forskellige Aarsager, enten fordi de i Løbet af de 3—4 Aar har opbrugt deres Understøttelse, eller fordi de er kommet sent ind i Kassen, eller fordi de indenfor et Aar bagud ikke har haft tilstrækkeligt Arbejde, ikke kan faa Understøttelse. Paa dette store Omraade anerkender jeg for mit Vedkommende, at hvis Arbejde ikke kan skaffes, maa man naturligvis tale om Hjælpeforanstaltninger. Jeg maatte for saa vidt forstaa Socialreformen saaledes, at den betød, netop fordi hele Systemet var saa rigtigt, at saa traadte Kommnehjælpen ind, saa var Tingene i Orden med Hensyn til den sociale Understøttelse, for Kommnehjælpen var der, og hvis dette ikke er rigtigt, saa kan man jo ikke sige andet end, at saa vil Socialreformen altid have en Brist, eller hvis det er rigtigt, saa betyder § 2, saaledes som den er affattet, i Virkeligheden ikke blot en Ændring til den ene Del af Socialreformen,